

„Az *Éhezők Viadala* vad, hihetetlenül gyors sodrású regény telis-tele feszültséggel. Nem tudtam letenni.”

Stephen King, **Entertainment Weekly**

„...tökéletes ütemérzéssel felépített, zseniálisan kidolgozott cselekmény...”

John Green, **The New York Times**

„...lebilincselő, képzeletgazdag, és hátborzongató...”

Los Angeles Times

„Ez a könyv minden bizonnyal nagy hatással lesz a *Survivor*hoz vagy az *Amerikai gladiátorok*hoz hasonló valóságshowkon felnőtt generációk számára.”

School Library Journal

„A feszült cselekményű sci-fi és romantikus regény egyedülálló keveréke.”

USA Today

„Hús-vér szereplők népesítik be ezt a túlélésről, hatalomról és szerelemről szóló nagyszerű mesét.”

Booklist

„Collins az államhatalom, a „nagy testvér”, a személyes függetlenség és szabadság kérdéseit boncolgatja ebben a lélegzetelállítóan izgalmas kalandregényben, amely a sci-fi rajongók ízlését is messzemenően kielégíti. A feszültségteli regény az első oldaltól az utolsóig magához láncolja az olvasót. Jóval lámpaoltás utánig.”

VOYA

„Lenyűgözően felépített világ, lélegzetelállító cselekmény és kristálytisza filozófia.”

Kirkus

„Az olvasók tűkön ülve várják majd a folytatást.”

Publishers Weekly

SUZANNE COLLINS

AZ ÉHEZŐK VIADALA

agave
könyvek

Suzanne Collins: The Hunger Games

Copyright © Suzanne Collins, 2008

Hungarian translation © Totth Benedek, 2009

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Suzanne Collins: The Hunger Games

Scholastic Press, 2008

Fordította: Totth Benedek

ISBN: 9 789639 868649

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund

Felelős szerkesztő: Varga Bálint

Szerkesztő: Csurgó Csaba

Korrektor: Füzési István

Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán

Készült: a Kaposvári Kft. Nyomdában, Kaposváron, 2009-ben

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Műfaj: Fantasy

SUZANNE COLLINS

AZ ÉHEZŐK VIADALA

James Proimosnak

Első rész
„A kiválasztottak”

1

Felébredek, hideg mellettem az ágy. Kinyújtott ujjam Prim testének melegét kutatja, de csak a matracot borító durva vásznat tapintja. Biztosan rosszat álmodott, és bemászott anya mellé. Nem csoda, hogy Prim nem tud aludni. Ma van az aratás napja.

Felkönyökölök. Elég világos van a hálósobában, hogy lássam őket. A húgom, Prim, összegömbölyödve fekszik az oldalán, szorosan hozzábújik anyához, az arcuk összeér. Álmában anya fiatalabbnak néz ki. Ilyenkor is látszik, hogy milyen fáradt, de mégsem tűnik annyira elgyötörtnek. Prim arca tiszta, mint egy esőcsepp, és szép, mint a primula, amiről a nevét kapta. Régen anya is nagyon szép volt. Legalábbis azt mondják.

Prim térdénél a világ legrondább kandúrja ül, és őrködik. Betört az orra, hiányzik az egyik fülének a fele, a szemének meg olyan a színe, mint a rohadt töknek. Prim nevezte el Kökörcsinnek, szerinte ugyanis a macska piszkossárga bundája olyan, mint a réten virító kökörcsin. A macska gyűlöl engem. Vagy legalábbis nem bízik bennem. Jó pár éve történt, de szerintem még mindig nem felejtette el, hogy bele akartam fojtani egy vödör vízbe, amikor Prim egy szép napon beállított velem. Sovány kis cica volt, felpuffadt a hasa a férgektől, nyüzsögtek a bolhák a bundájában. Semmi szükségem nem volt még egy éhes szájra, akit etetni kell. De Prim addig könyörgött – még sírt is –, míg végül megengedtem, hogy maradjon a kandúr. A végén jól sült el a dolog. Anya megszabadította a férgektől, és kiderült, hogy egy született egerésszel van dolgunk. Hébe-hóba még egy-egy patkányt is elkap. Néha, amikor kibelezem az elejtett vadat, Kökörcsinnek adom a zsigereket. Egy ideje már nem fúj rám.

A belekért cserébe nem fúj. Ennél jobban sosem fogjuk szeretni egymást.

Átlendítem a lábam az ágy szélén, és belebújok a vadászcsizmámba. A rugalmas bőr felvette a lábam formáját. Nadrágot húzok, inget, aztán begyömöszölöm hosszú sötét copfomat a sapkám alá, és megfogom a takarmánygyűjtő zsákot. Az asztalon, egy fatál alatt, hogy az éhes

patkányok és macskák ne essenek kísértésbe, egy kis darab kecskesajt pihen, bazsalikomlevélbe csomagolva. Prim aratásnap ajándéka. Óvatosan a zsebembe csúsztatom a sajtot, aztán kisurranok az ajtón.

A Tizenkettedik Körzet Peremnek nevezett részén lakunk, ilyen tájt általában a munkába tartó szénbányászok lepik el a hajnali utcákat. Görnyedt hátú, feldagadt ujjizületű férfiak és nők, akik közül sokan már rég felhagytak azzal, hogy megpróbálják kisikálni berepedt körmük alól, vagy kimosni beesett arcuk ráncaiból a szénport. De ma kihaltak a fekete, salakkal borított utcák. A spaletták zárva a zömök szürke házakon. Az aratás csak kettőkor kezdődik. Addig akár alhat is az ember. Ha tud.

A házunk a Perem legszélén van. Csak néhány kapun kell átmenni, és az ember máris a Rétnek nevezett, gazos mezőn találja magát. A Rétet magas szögesdrótkerítés választja el az erdőtől, ami azt illeti, az egész Tizenkettedik Körzetet ilyen kerítés veszi körül. Elvileg állandóan áram alatt van, hiszen arra szolgál, hogy távol tartsa az erdőben élő vadállatokat – a vadkutyafalkákat, a magányos pumákat és medvéket –, amelyek korábban gyakran betévedtek a városba. Többnyire veszélytelen megérinteni a kerítést, mivel szerencsés esetben legfeljebb két-három órán keresztül van áram sötétedés után. Ennek ellenére mindig megállok, és figyelmesen hallgatózom egy darabig, hátha meghallom a zúgást, ami jelzi, hogy a kerítés áram alatt van. Ezúttal a kerítés néma, akár a kő. A sűrű cserje rejtekén a földre hasalok, és átkúszom egy két láb széles kerítésszakasz alatt, amely évekkal ezelőtt tönkrement. Akad még jó pár ilyen szakasz, de mivel ez van legközelebb a házunkhoz, szinte mindig itt lógok ki az erdőbe.

Amint a fák közé érek, kiveszek egy íjat és egy tegezt egy üreges fatörzsből. Akár áram alatt van, akár nem, a kerítés bevált, és távol tartja a húsevőket a Tizenkettedik Körzettől. Az erdőben szabadon kószálnak, ráadásul oda kell figyelni a mérges kígyókra és a veszett vadállatokra is. Kitaposott ösvények nincsenek. Van viszont étel, feltéve, ha tudod, hol keresd. Az apám tudta, és megtanított rá, mielőtt meghalt a bányarobbanásban. Nem maradt belőle semmi, amit el tudtunk volna temetni. Tizenegy voltam. Öt évvel később még mindig felriadok az éjszaka közepén, és azt üvöltöm, hogy meneküljön.

Hiába tilos bemenni az erdőbe, hiába büntetik a legszigorúbban az orv-

vadászatot, még többen megkockáztatnák, ha lenne fegyverük. De a legtöbbben nem elég bátrak, hogy egy szál késsel a kezükben kimerészkedjenek az erdőbe. Az íjam igazi ritkaság, még az apám készítette, néhány másik íjjal együtt, amit vízálló ponyvába csomagoltam, és elrejtettem az erdőben. Apám jó pénzért eladhatta volna az íjakat, de ha valamelyik hivatalnok megneszeli a dolgot, nyilvánosan kivégzik lázadásra való felbujtásért. A legtöbb Békeőr szemet huny felette, hogy kijárunk vadászni az erdőbe, mivel ők is ugyanúgy ki vannak éhezve a friss vadhúsra, mint bárki más. Ami azt illeti, ők a legjobb vásárlóink. Annak azonban még a gyanúja sem merülhet fel, hogy valaki fel akarja fegyverezni a Perem lakóit.

Ősszel mindig akad néhány bátor lélek, aki kimerészkedik az erdőbe almát gyűjteni. De sosem mennek olyan messzire, hogy ne lássák a Rétet. Mindig elég közel maradnak, hogy veszély esetén vissza tudjanak rohanni a Tizenkettedik Körzet biztonságot nyújtó kerítése mögé. – A Tizenkettes Körzet. Ahol biztonságban éhen halhat az ember – motyogom. Aztán gyorsan hátrapillantok a vállam felett. Még itt, a semmi közepén is attól félek, hogy valaki meghallja, amit mondok.

Kiskoromban anyám állandó rettegésben élt, mert sosem tudhatta, mit fogok kikutyogni a Tizenkettedik Körzetről és a vezetőkről, akik egy távoli városból, a Kapitóliumból irányítják országunkat, Panemet. Végül felfogtam, hogy ezzel csak még nagyobb bajba sodrom a családomat. Így aztán megtanultam tartani a számat, az arcomra pedig közönyös maszkot varázsoltam, hogy soha senki ne tudja, mi jár a fejemben. Az iskolában csendben tettem a dolgomat. A közpiacon udvariasan elbeszélgettem bárkivel, de csak közömbös apróságokról. A feketepiacon, amit Zugnak hívunk, és ahol a pénzem nagy részét keresem, szinte csak üzletről esik szó. De még otthon is – ahol többnyire nem szoktam tréfás kedvemben lenni – kerülöm a kényes témákat: az aratást, az élelmiszerhiányt, az Éhezők Viadalát. Prim véletlenül visszamondja, amit tőlem hall, és akkor végünk.

Az erdőben vár az egyetlen ember, akinek a társaságában nem kell megjátszanom magam. Gale. Elernyednek az arcizmaid, és felgyorsítom a lépteimet, ahogy mászom felfelé a dombon a rejtékelyünkhöz, egy völgyre néző sziklapárkányhoz. Sűrű bozót rejti el a sziklát a kíváncsi tekintetek elől. Megpillantom Gale-t, ahogy ott várakozik, és elmosolyodom.

AZ ÉHEZŐK VIADALA

Gale azt mondja, eddig csak az erdőben látott mosolyogni.

– Hali, Catnip – köszön Gale. Igazából Katnissnek hívnak, de amikor bemutatkoztam neki, suttognom kellett. Gale azt hitte, Catnip a nevem, mint a macskamenta. Aztán amikor egy őrült hiúz elkezdett követni az erdőben, hátha dobok neki valami koncot, hivatalosan is rajtam ragadt ez a becenév. Végül muszáj volt megölnöm, mert elriasztotta a vadakat. Kicsit sajnáltam, mert nem volt rossz társaság. Viszont jó árat fizettek a bundájáért.

– Nézd, mit lőttem. – Gale egy nyílvevesszővel átfúrt kenyéret emel a magasba, mire felnevetek. Igazi kenyér, a pékségből, nem az a lapos, tömör cipó, amit a jegyre adott gabonából csinálunk. Kezembe veszem, kihúzom a nyilat, aztán az orromat a lyukra tapasztva beszívom a friss kenyér illatát, és összeszalad a nyál a számban. Ilyen finom kenyéret különleges alkalmakra tartogatunk.

– Mmm, még ki sem hűlt – mondom. Gale már kora hajnalban elment a pékségbe, hogy megszeresse. – Mibe került?

– Csak egy mókusba. Az öreg érzélgős hangulatban volt – magyarázza Gale. – Sok szerencsét kívánt.

– Ezen a napon valahogy közelebb kerülnek egymáshoz az emberek, nem igaz? – mondom, de még arra sem veszem a fáradságot, hogy finitorogjak egyet. – Prim hagyott nekünk egy kis sajtot. – Előveszem Prim ajándékát.

Gale arca felderül, amikor megpillantja a finomságot. – Kösz, Prim. Igazi lakomát fogunk rendezni. – Gale hirtelen kapitóliumi akcentusra vált, a betegesen jó kedélyű Effie Trinketet utánozza, aki minden évben eljön, hogy felolvassa a neveket az aratáson. – És mielőtt elfelejtem: boldog Viadalt mindenkinek! – Gale leszed néhány szem szedret a mellettünk lévő bokorról. – Sok szerencsét, és sose hagyjon el benneteket... – Gale elhajít egy szedret, a bogyó kecses ívben reptül felém.

Elkapom a számmal, és átharapom a gyümölcs finom bőrért. – ...a *remény!* – Ugyanolyan lelkesen fejezem be a mondatot, ahogyan Gale elkezdte. Muszáj elviccelni a dolgot, mert különben csak a rettegés marad. Ráadásul a kapitóliumiak olyan affektálósan beszélnek, hogy gyakorlatilag minden viccesen hangzik, amikor utánozzuk őket.

Gale előveszi a kését, és felszeli a kenyéret. Külseje alapján akár a

bátyám is lehetne. Egyenes fekete haja van, olajbarna bőre, még a szemünk is ugyanolyan szürke. De Gale nem a rokonom, legalábbis nem vagyunk közeli rokonságban. A legtöbb bányászcsalád valahogy hasonlít egymásra.

Anyám és Prim – világos hajával és kék szemével – viszont világeletemben kilógott a sorból. Teszem hozzá, joggal. Az anyai nagyszüleim kereskedők voltak, és ahhoz a szűk réteghez tartoztak, akik a hivatalnokok, a Békeörök és a Perem lakosai közül kikerülő alkalmi vevők ellátásáról gondoskodtak. Patikájuk volt a Tizenkettedik Körzet egyik szebb kerületében. Mivel gyakorlatilag senki sem engedheti meg, hogy orvoshoz járjon, a patikusok gyógyítóként is dolgoznak. Apa a patikában ismerkedett meg anyával, mert a vadászatok alkalmával gyakran előfordult, hogy gyógynövényeket is gyűjtött, aztán eladta őket anyának, aki gyógyfőzeteket kotyvasztott belőlük. Anya biztosan nagyon szerette őt, ha képes volt elhagyni az otthonát, hogy a Peremre költözzön. Megpróbálok visszaemlékezni ezekre a dolgokra, de csak egy kifejezéstelen tekintetű, magába zárkózó nő jelenik meg előttem, aki állandóan otthon gubbaszt, miközben a gyerekei csonttá soványodnak. Apa kedvéért próbálok megbocsátani anyának. De, hogy őszinte legyek, nem vagyok az a megbocsátós típus.

Gale a kenyérre keni a lágycsicsó, aztán gondosan feldíszíti a szendvicset bazsalikomlevéllel, miközben én szedret szedek a bokrokról. Behúzódunk egy sziklamélyedésbe. Itt nem látnak bennünket, mi viszont szemmel tudjuk tartani a nyüzsgő nyári völgyet, ami tele van ehető zöldséggel, gyökerekkel és a folyóban cikázó csillogó pikkelyű hallal. Verőfényes nap van, az égbolt kék, lágycsicsó szellő fújdogál. Csoda finom, ahogyan a sajt ráolvad a meleg kenyérre, és a szederszemek szétroppannak a szánkban. Minden tökéletes lenne, ha ez igazi nyaralás volna, ha a szabadnap abból állna, hogy Gale-lel a hegyeket járjuk, és vacsorára vadászunk. Ehelyett azonban kettőkor fel kell sorakoznunk a téren, és meg kell várnunk, hogy kihirdessék a neveket.

- Tudod, szerintem megcsinálhatnánk – szólal meg Gale halkán.
- Micsodát? – kérdezem.
- Leléphetnénk a körzetből. Meglőghatnánk. Itt élnénk az erdőben. Te meg én, meg tudnánk csinálni – magyarázza Gale.

AZ ÉHEZŐK VIADALA

Nem tudom, mit mondjak. Az ötlet annyira abszurd.

– Ha nem lenne annyi gyerekünk – teszi hozzá gyorsan Gale.

Természetesen nem vér szerinti gyerekekről beszél. Habár lehetnének azok is. Gale két öccse meg a húga. Prim. És ennyi erővel hozzászámíthatjuk az anyukáinkat is, mert nélkülünk ők is nagy bajban lennének. Ki adna enni azoknak a mindig éhes, mindig többet akaró szájaknak? Gale meg én mindennap vadászunk, de még így is előfordul, hogy a zsákmányt el kell cserélnünk disznóhájra, cipőfűzőre vagy gyapjúra, még így is előfordul, hogy esténként korgó gyomorral bújunk ágyba.

– Soha nem lesz gyerekem – mondom.

– Nekem talán lesz. Ha már nem itt élek – mondja Gale.

– De hát itt élsz – csattanok fel bosszúsan.

– Hagyjuk – vakkantja Gale.

Valami nem stimmel ezzel a beszélgetéssel. Menjek el? Mégis hogyan hagyhatnám itt Primet, az egyetlen embert a világon, akit biztosan szeretek? És Gale is a családjának él. Nem mehetünk el innen, akkor meg minek rágódni rajta. De tegyük fel, hogy mégis elmegyünk... tegyük fel, hogy elmegyünk... akkor sem értem, hogy jön ide az, hogy lesznek-e gyerekeink vagy sem? Soha nem történt semmi Gale és köztem. Amikor először találkoztunk, tizenkét éves, csupa csont kamasz voltam, és annak ellenére, hogy Gale csak két évvel idősebb nálam, már akkor úgy nézett ki, mint egy felnőtt férfi. Sokáig tartott, mire barátok lettünk, és nem civakodtunk állandóan a zsákmányon, hanem segítettük egymást.

Különben is, ha Gale gyereket akar, nem lesz nehéz feleséget találnia. Jóképű, elég erős, hogy a bányában dolgozzon, és vadászni is tud. Nem nehéz kitalálni, miről suttognak a lányok a háta mögött a suliban. Féltékeny vagyok, de nem azért, amire a legtöbben gondolnak. Nehéz jó társat találni a vadászathoz.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezem. Vadászni, halászni vagy gyűjtögetni szoktunk.

– Menjünk le a tóhoz halászni. Otthagyjuk a botokat, és gyűjtögetünk az erdőben. Keressünk valami finomat estére.

Ma este. Az aratás után mindenkinek kötelező ünnepelni. Sokuknak lesz is mit, hiszen gyermekeik egy újabb évre megmenekülnek. Lesz azonban két család, amely becsukja a spalettákat háza ablakán, és a bezárt

ajtók mögött azon töpreng majd, miként vészelve át az előtte álló fájdalommas heteket.

Jó napunk van. A ragadozók ránk sem hederítenek ilyenkor, amikor bőségesen akad könnyű és ízletes préda. Még nincs dél, de már egy tucat halat fogtunk, összegyűjtünk egy zsákra való zöldséget, és ami a legjobb, egy egész gallon számócat. Én bukkantam az ösvényre, de Gale ötlete volt, hogy feszítsünk ki egy hálót, ami távol tartja a vadállatokat.

Hazafelé beugrunk a Zugba, a feketepiacra, amely egy elhagyatott rak-tárépületben, egy hajdani szénraktárban működik. Miután a mérnökök kitaláltak egy hatékonyabb módszert, amellyel a kitermelt szenet a tárnák-ból egyenesen a vagonokba tudták rakni, a szénraktár szép fokozatosan átalakult feketepiacra. Az aratás napján a legtöbb üzlet ilyenkor már bezárt, a Zugban azonban még nagy a nyüzsgés. Simán elcserélünk hat halat egy jó kenyérért, másik kettőt meg sóért. A sovány öregasszony, Greasy Sae, jókora üstből edényekbe meri áruját, a tűzforró levest, és néhány adag paraffinért cserébe megszabadít bennünket a zöldség felétől. Máshol talán valamivel többet kapnánk, de igyekszünk jó viszonyt ápolni Greasy Sae-vel. Ő az egyetlen, akire mindig számíthatunk, ha vadkuttyát akarunk eladni. Szándékosan nem szoktunk kuttyára vadászni, de ha megtámadnak, muszáj leszedni néhányat, különben meg a hús, az hús. – Ha egyszer benne van a levesben, majdnem olyan, mint a marhahús – jegyezi meg Greasy Sae egy kacsintas kíséretében. A Peremben senki sem fintorgatja az orrát, ha egy jó vadkuttyacomb kerül az asztalára, de a Zugba ellátogató Békeőrök megengedhetik, hogy kicsit finnyásabbak legyenek.

Amikor végzünk a piacon, a polgármester házának hátsó ajtajához megyünk, hogy eladjuk a számóca felét. Tudjuk, hogy mennyire imádja, és megadja az árat, amit kérünk. Madge, a polgármester lánya nyit ajtót. Egy évfolyamba járunk. Az ember azt hinné, hogy a polgármester lánya fenn hordja az orrát, de ő egész jó fej. Olyan magának való lány. Mint én. Mivel egyikünknek sincs túl sok barátja, sokszor lógunk együtt a suliban. Együtt szoktunk ebédelni, egymás mellett ülünk a gyűléseken, együtt sportolunk. Ritkán beszélgetünk, és ez mindkettőnknek tökéletesen megfelel.

Ma nem a drapp iskolai egyenruha van rajta, hanem egy drága fehér ruha, szőke hajába pedig rózsaszín szalagot kötött. Ünneplőruha az

aratáshoz.

– Csinos a szerkód – állapítja meg Gale.

Madge szúrós szemmel néz Gale-re, nem tudja eldönteni, hogy őszinte a bók, vagy a fiú csak cikizni akarja. A ruha *tényleg* csinos, de Madge rendes körülmények között soha nem hord ilyet. Összeszorítja az ajkát, és elmosolyodik. – Ha egyszer el kell mennem a Kapitóliumra, jól akarok kinézni, világos?

Most Gale-en a sor, hogy összezavarodjon. Vajon Madge komolyan gondolja, amit mond? Vagy csak hülyíti? Én az utóbbira tippelnék.

– Ugyan már, te nem mész a Kapitóliumra – mondja Gale nyugodt hangon. Szeme a Madge ruháján csillogó kis, kör alakú díszűn állapodik meg. Valódi arany. Gyönyörű darab. Egy család hónapokig vehetne kenyeret az árából. – Hány fecnid lesz a gömbben? Öt? Nekem már tizenkét éves koromban hat fecnim volt.

– Erről nem tehet – vetem közbe.

– Nem, erről senki sem tehet. Ez van, és kész – mondja Gale.

Madge arca fagyos lesz. A kezembe nyomja a számócaért járó pénzt. – Sok szerencsét, Katniss.

– Neked is – mondom, és az ajtó becsukódik.

Némán ballagunk a Perem felé. Nem örülök, hogy Gale piszkálta Madge-et, de amúgy tök igaza van. Az aratás rendszere igazságtalan, és persze a szegények húzzák a rövidebbet. Mindenkinek részt kell vennie a sorsoláson, aki betöltötte a tizenkettedik életévét. Az első évben egyszer kerül a neve a kalapba. Tizenhárom évesen kétszer. És így tovább, míg tizennyolc éves nem lesz. Az utolsó évben hétszer írják fel a nevedet. Ez az előírás a Panem tizenkét kerületének minden egyes lakosára vonatkozik.

De van egy csavar a dologban. Tegyük fel, hogy szegény vagy és éhez, mint a családom. Ha többször felíratod a neved, egy-egy tesszerát kapsz cserébe. Minden egyes tesszeráért annyi gabonát és olajat adnak, ami szűkösen ugyan, de fedezi egy ember egyévi szükségletét. Ha akarsz, a családot minden egyes tagjáért felíratkozhatasz egyszer. Így aztán tizenkét évesen, az első aratásomon, négyszer szerepelt a nevem a listán. Egyszer, mert muszáj volt, háromszor pedig a három tesszeráért, amivel kiválthattam Prim, anya és a saját egyéves gabona- és olajporciómat. Ami azt illeti, azóta is minden évben muszáj volt négyszer felíratkoznom. És a beje-

gyzések halmozódnak. Idén, tizenhat évesen hússzor szerepel a nevem az aratáson. Gale tizennyolc éves, és mivel immár hetedik éve kénytelen kisegíteni, egy ideje pedig egyedül eltartani öttagú családját, idén már negyvenkétszer kerül a neve a kalapba.

Így már érthető, miért húzza fel magát Gale, ha olyasvalakivel találkozik, mint Madge, akinek még az életében nem kellett kockáztatnia, mert soha nem volt szüksége tesszerára. Szinte nulla az esélye, hogy az ő nevét húzzák ki. Biztos, hogy nekünk előbb összejön – de hát mi a Peremen élünk. Ezzel együtt persze nem kizárt, hogy Madge lesz a kiválasztott, de azért nem valószínű. A szabályokat a Kapitólium fektette le, nem a körzetek, és semmi esetre sem Madge családja, mégis nehéz nem haragudni azokra, akiknek nem kell feliratkozni a tesszerákért.

Gale tudja, hogy feleslegesen haragszik Madge-re. Nem egyszer hallgattam már az erdő mélyén, ahogyan arról magyaráz, hogy a tesszera csak egy újabb eszköz, amellyel szenvedést okoznak a kerületben élő embereknek. Elvetik a viszály magvát a Perem éhező munkásai és azok közt, akiknek megvan a mindennapi betevőjük, és ezáltal biztosítják, hogy az emberek ne bízzanak egymásban. – A Kapitólium érdeke, hogy ne szűnjön meg a megosztottság az emberek között – mondaná most Gale, ha rajtam kívül senki sem hallhatná a szavait. Ha nem ma lenne az aratás napja. Ha egy lány az arany dísztűjével és tesszera nélkül nem tett volna egy minden bizonnyal ártatlannak szánt megjegyzést.

Ahogy megyünk, Gale arcára sandítok, rideg tekintete elárulja, hogy még mindig dühös. Nekem értelmetlennek tűnik ez a harag, de a világért sem árulnám el neki. Nem mintha nem értenék vele egyet. Igaza van. De mi értelme az erdő közepén lázadozni a Kapitólium ellen? Az nem változtat meg semmit. Semmi sem lesz jobb. Nem lesz tele a hasunk. Sőt, ami azt illeti, a hangoskodással csak elriasztja a vadállatokat. Ennek ellenére hagyom, hogy kiabáljon. Ha már muszáj, inkább itt üvöltözzön, mint a körzetben.

Elosztjuk a zsákmányt, mindenkinek jut két hal, néhány finom cipó, egy kevés zöldség, egy negyed gallon szamóca, só, paraffin, meg némi kis pénz.

– A téren találkozunk – búcsúzom.

– Aztán csinos legyél ám – mondja Gale tompa hangon.

Anya és a húgom már készen állnak az induláshoz. Anya egyik régi,

AZ ÉHEZŐK VIADALA

szép ruháját vette fel, amit akkoriban hordott, amikor a patikában dolgozott. Prim az én első aratásnapi ünneplőruhámban van, ami egy szoknyából meg egy fodros blúzból áll. Kicsit nagy neki, de anya feltűzte, hogy ne csússzon le róla. De még így sem sikerül rendesen betűrni az inget.

A kádban meleg víz vár. Koszos és izzadt vagyok a vadászat miatt. Lefürdöm, sőt, még hajam is mosok. Legnagyobb meglepetésemre anya kikészítette nekem az egyik legcsinosabb ruháját. Egy halványkék darabot, hozzá való cipővel.

– Biztos vagy benne? – kérdezem. Igyekezniem kell, hogy ne utasítsak vissza kapásból minden segítséget. Egy darabig annyira haragudtam anyára, hogy semmit sem fogadtam el tőle.

– Hát persze. Gyere, segíték feltűzni a hajad – mondja. Hagyom, hogy szárazra törölje és befonja a hajamat. Alig ismerem meg magam a falnak támasztott törött tükörben.

– Gyönyörű vagy – szólal meg Prim fojtott hangon.

– Mintha nem is én lennék – jegyzem meg. Megőlelem, mert tudom, hogy a következő néhány óra borzalmas lesz a számára. Ez az első aratása. Ennél nagyobb biztonságban nem nagyon lehetne, mivel csak egyszer szerepel a neve. Nem engedtem, hogy többször felírják. Miattam aggódik. Hogy bekövetkezik az, amire még gondolni sem merünk.

Minden lehetséges módon próbálom megóvni Primet, de az aratással nem tudok mit kezdeni. A szorongás, amit Prim szenvedése vált ki belőlem, összeszorítja a mellkasomat, és félek, hogy kiül az arcomra. Észreveszem, hogy Prim blúza megint kilóg hátul, nem kis erőfeszítés árán, de nyugodt tudok maradni. – Tűrd be a farktollad, kis kacska – mondom, és megigazítom Prim blúzáját.

Prim felnevet, és hápog egyet.

– Kapd össze magad – nevetek. Így csak Prim tud megnevettetni. – Gyere, együnk valamit – mondom, és pusztít nyomok a feje búbjára.

A vacsorára szánt hal és a zöldség lassú tűzön fő. A szamócát és a friss kenyeret az esti lakomára tartogatjuk, hogy igazán különleges legyen. Ezért aztán Prim kecskéjének, Ladynek a tejéből iszunk, és a tesszeráért kapott gabonából készült kenyeret majszoljuk, habár egyikünknek sincs valami nagy étvágya.

Egykor elindulunk a térre. A részvétel csak annak nem kötelező, aki a halálán van. Ma este a hivatalnokok körbejárják a házakat, és ellenőrzik a haldoklókat. Aki csalni próbál, börtönbe vetik.

Igazából kár, hogy az aratást a téren tartják – ez a Tizenkettedik Körzet igen kevés kellemes részének egyike. Körben boltok sorakoznak, és amikor vásárt rendeznek, főleg ha még az idő is jó, olyan érzése van az embernek, mintha ünnep lenne. Ma azonban, az épületek oldalán lógó színes lobogók ellenére komor hangulat uralkodik a téren. A háztetőkön ücsörgő dögkeselyűkre emlékeztető tévések csak fokozzák ezt az érzést.

Az emberek némán özönlenek a térre, mindenkinek be kell jelentkeznie. Az aratás arra is kiváló alkalmat nyújt, hogy a Kapitólium népszámlálást tartson. A tizenkét-tizennyolc éves gyerekeket, kor szerint elkülönítve, egy-egy kötéllel elkerített részre terelik, a legidősebbek állnak elől, a fiatalok, mint Prim, hátrébb. A családtagok egymás kezét szorongatva a kötélen kívül sorakoznak fel. De eljönnek az aratásra olyanok is, akiknek nincs kiért aggódni, vagy akik már nem törődnek semmivel, és a tömegben sétálgatva fogadásokat kötnek, hogy melyik két kölyök nevét húzzák ki. Kor szerint változik az esély, meg attól függően, hogy Peremlakóról vagy kereskedőivadékról van szó, de még arra is lehet fogadni, hogy a kihirdetés után sírva fakadnak-e a kihúzottak. A legtöbben szóba sem állnak ezekkel a svindlerekkel, de nem árt résen lenni. Ezek az emberek ugyanis sokszor besúgóként is dolgoznak, a törvényt pedig mindenki megszegi, nem igaz? Akár mindennap kivégezhetnének azért, mert kijárok az erdőbe vadászni, ha a vezetők falánksága nem óvna meg. Ezt viszont nem mondhatja el magáról mindenki.

Egyetértünk Gale-lel, hogy ha egyszer dönteni kell, hogy éhen haljunk, vagy golyót kapjunk a fejünkbe, akkor inkább a golyót választjuk. Az gyorsabb.

Egyre zsúfoltabb, egyre zártabb a tér, ahogy betódul a tömeg. Maga a tér egész nagy, de ahhoz azért nem eléggé, hogy a Tizenkettedik Körzet mintegy nyolcezer lakosa elférjen rajta. A késve érkezőket a környező utcákba terelik, ahol hatalmas képernyőkön nézhetik az állami tévécsatorna élő közvetítését.

Azon kapom magam, hogy egy csapat tizenhat éves Peremlakó mellett állok. Biccentünk egymásnak, aztán a Törvényszék épülete előtt ideiglenesen felállított színpad felé fordulunk. A színpadon három szék van, egy

AZ ÉHEZŐK VIADALA

emelvény, meg két hatalmas üveggömb, egy a fiúknak, egy meg a lányoknak. A lányok gömbjében lévő papírfecniket bámulom. Húsz fecnin Katniss Everdeen neve szerepel, gyöngybetűkkel.

Az egyik széken egy magas, kopaszodó férfi ül, Undersee polgármester, Madge apja, mellette a Tizenkettedik Körzet megbízottja, Effie Trinket foglal helyet. Nemrég érkezett a Kapitóliumból, fűzőld ruhában van, rózsaszínű a haja, és rémesen vicsorgatja hófehér fogsorát. Sugdolóznak, aztán aggodalmasan a harmadik, üresen álló székre néznek.

Amikor a város órája elüti a kettőt, a polgármester fellép a pódiumra, hogy felolvassa a szövegét. Minden évben ugyanazt. Panem történetét, az országét, amely egy Észak-Amerika nevű hely hamvaiból született. Felidézi az összes katasztrófát, aszályt, vihart, tűzvészt és a szárazföldtől mind nagyobb területet elhódító tengerárt, az élelemért folytatott kegyetlen háborút. A régi világ romjain jött létre Panem, a csillogó Kapitólium, s az azt körülvevő tizenhárom körzet, amely békét és jólétet hozott lakói számára. Ezután a Sötétség Napjai következtek, amikor a körzetek fellázadtak a Kapitólium ellen. Tizenkét körzetet sikerült legyőzni, a tizenharmadikat pedig eltörölték a föld színéről. A Hütlenségi Egyezmény új törvényeket adott, amelyek szavatolták a békét, és bevezették az Éhezők Viadalát, amely minden évben emlékeztetett bennünket, hogy a Sötétség Napjai soha nem jöhetnek el újra.

Az Éhezők Viadalának egyszerű szabályai vannak. Büntetésül a lázadásért minden körzet, minden évben köteles kiállítani egy lányt és egy fiút, az úgynevezett kiválasztottakat, akiknek részt kell venniük a V i a d a l o n . A huszonnégy kiválasztottat bezárják egy hatalmas szabadtéri arénába, ahol a tüzes sivatagtól kezdve a jeges pusztaságig bármi elfér. Ezután a résztvevők több héten át harcolnak egymás ellen, életre-halálra. Az győz, aki a végén utolsóként életben marad.

Elviszik a gyerekeket a körzetekből, és arra kényszerítik őket, hogy a szemünk láttára legyilkolják egymást – a Kapitólium így emlékezteti Panem lakóit, hogy korlátlan hatalommal rendelkezik felettük; hogy semmi esélyünk túlélni egy újabb lázadást. Bármit mondanak is, az üzenet egyértelmű: – Elvisszük és feláldozzuk a gyermekeiteket, és ti nem tehettek ez ellen semmit. Ha csak az ujjatokat felemelitek, mind egy szálig

elpusztítunk benneteket. Ahogyan a Tizenharmadik Körzettel tettük.

De hogy a dolog ne csak kegyetlen, hanem megalázó is legyen, a Kapitólium megköveteli, hogy az Éhezők Viadalát valamiféle ünnepségnek tekintsük, sporteseménynek, amelyen a körzetek összemérhetik az erejüket. A Viadal győztesének gondtalan élete lesz odahaza, körzetét elhalmozzák jutalmakkal, főleg élelemmel. A Kapitólium egész évben ellátja a győztes körzetet gabonával és olajjal, sőt néha még az igazi csemegeének számító cukorral is, miközben Panem többi lakója az éhhalál ellen harcol.

– Elérkezett a bűnbánat és a hála ideje – mondja a polgármester dalamos hangon.

Aztán felolvassa a Viadal korábbi győzteseit, akik a Tizenkettedik Körzetestől származtak. Hetvennégy év alatt összesen két alkalommal győzött a körzetünk. Az egyikük még ma is él. Haymitch Abernathy potrohos, középkorú fickó, és ebben a pillanatban éppen valami zagyvaságot üvöltözve támolyog fel a színpadra, aztán lehuppan az üresen álló székre. Részeg. Nagyon. A tömeg tessék-lássék megéljenzi, Haymitch azonban össze van zavarodva, és megpróbálja megölelni Effie Trinketet, aki alig bírja elhárítani a férfi közeledését.

A polgármester aggódva figyeli az eseményeket. Mivel a tévé mindent előben közvetít, jelen pillanatban Panem összes lakója a Tizenkettedik Körzeten röhög, és ezt Undersee pontosan tudja. Megpróbálja a figyelmet az aratásra terelni, és gyorsan bemutatja Effie Trinketet.

Effie Trinket, aki derűs és izgatott, mint mindig, most odatipeg a pódiumhoz, és elkiáltja magát: – Boldog Viadalt mindenkinek! Sok szerencsét, és sose hagyjon el benneteket a remény! – Rózsaszín haja biztosan csak paróka, mert a fürtjei kissé félrecsúsztak a Haymitch-csel való találkozáskor. Aztán elhadarja, hogy micsoda megtiszteltetés számára, hogy itt lehet, pedig mindenki tudja, hogy csak azt várja, mikor helyezik át valamelyik jobb körzetbe, ahol igazi győztesek vannak, nem ilyen részeg disznók, akik az egész ország szemé láttára molesztálják.

Meglátom a tömegben Gale-t, halvány mosollyal az ajkán néz vissza rám. Az idej aratás kicsit szórakoztatóbb, mint az aratások általában. De hirtelen eszembe jut, hogy Gale neve negyvenkétszer szerepel abban a nagy üveggömbben, és hogy elég rosszul áll a szénája. Legalábbis sok

AZ ÉHEZŐK VIADALA

másik fiúhoz képest. Talán ő is ugyanezt gondolja rólam, mert az arca elkomorul, és elfordul. – Több ezer cetli van még. – Bárcsak oda tudnám sügni neki.

Eljött a húzás ideje. Effie Trinket, mint mindig, most is a következőt mondja: – A hölgyeké az elsőbbség! – Aztán odalép a lányok neveit tartalmazó üveggömbhöz. Jó mélyen belenyúl a gömbbe, és kihúz egy papírfecnit. A tömeg lélegzet-visszafojtva, síri csendben várakozik. Émelyeg a gyomrom, és kétségbeesetten reménykedem, hogy nem én leszek, nem én leszek, nem én leszek.

Effie Trinket visszamegy az emelvényhez, kisimítja a cetlit, és jól érthetően felolvassa a nevet. Nem az én nevemet.

Primrose Everdeen nevét.

2

Egyszer egy fa lombjában rejtőztem zsákmányra lesve, mozdulatlanul várakoztam, hátha arra téved egy vad, de elbóbiskoltam, és három méter magasról a hátamra zuhantam. Az ütközés kipréselte a tüdőmből a levegőt, és a földön fetrengve levegő után kapkodtam.

Most is valami ilyesmit érzek, elfelejtek levegőt venni, képtelen vagyok megszólalni, letaglózva állok, ahogyan Prim neve visszhangzik a fejemben. Valaki megragadja a karomat, egy fiú a Peremből, azt hiszem, majdnem elestem, és ő elkapott.

Biztosan tévedés lesz. Ez nem lehet igaz! Prim neve egyetlen cetlin szerepelt a több ezer papírfecni között. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy az ő nevét húzzák ki, ezért aztán nem is aggódtam miatta. Mindent megtettem, nem igaz? Felíratam magam a tesszeráért, és nem engedtem neki, hogy feliratkozzon. Egyetlen cetli. Egy a több ezerből. Az esélyek neki kedveztek. De a végén mégsem ez számított.

Valahonnan távolról hallom, ahogy a tömeg sajnálkozva zúgolódik, mint mindig, amikor egy tizenkét évest húznak ki, ezt ugyanis igazságtalannak tartják. Aztán meglátom Primet, az arca sápadt, ökölbe szorítja a kezét, aprókat lépve, lassan vonszolja magát a színpad felé, elmegy mellettem, a blúza megint kitűródött hátul és rálóg a szoknyájára. Ez az apró részlet, a kacsafarokra emlékeztető blúz látványa térít magamhoz.

– Prim! – Fojtott kiáltás tör elő a torkomból, és felélednek az izmaid. – Prim! – Nem kell átverekednem magam a tömegen. A többiek azonnal utat nyitnak a színpad felé. Akkor érem utol Primet, amikor fellép a színpad lépcsőjére. Egyetlen mozdulattal magam mögé rántom.

– Önkéntesnek jelentkezem! – kiáltom zihálva. – Önkéntesnek jelentkezem a Viadalra!

A színpadon némi zavar támad. A Tizenkettedik Körzetben évtizedek óta még nem fordult elő, hogy valaki önként jelentkezett volna, ezért hirtelen senki sem tudja, mi ilyenkor a protokoll. A szabályok szerint, miután kihúzzák a neveket a gömbből, egy választható korú gyerek előállhat, és jelentkezhet a kiválasztott helyére, a fiú helyett csak fiú, a lány

helyett csak lány jelentkezhet. Azokban a körzetekben, ahol nagy megtiszteltetésnek számít, ha valaki Kiválasztott lehet, a gyerekek bármire képesek, hogy az életüket kockáztathassák. Az ilyen körzetekben bonyolultabb az önkéntes jelentkezés rendszere. De a Tizenkettedik Körzetben, ahol a *kiválasztott* szót gyakorlatilag a *hulla* szinonimájaként használják, az önkéntes, mint olyan, kihalt fajnak számít.

– Ragyogó! – kiáltja Effie Trinket. – De úgy vélem, először muszáj bemutatni az aratás hivatalos győztesét, és csak utána lehet önkéntesnek jelentkezni, és amennyiben valaki előrejön a színpadhoz, akkor mi, hmm... – Effie Trinket bizonytalan, elhallgat.

– Nem mindegy? – veti közbe a polgármester. Fájdalmas tekintettel néz rám. Nem tudja pontosan, hogy ki vagyok, de mintha halványan emlékeztetném valakire. Én vagyok az a lány, aki a szamócát hozza. A lány, akivel az ő lánya időnként beszélgetni szokott. A lány, aki öt éve az anyjával és a húgával összebújva állt előtte, amikor átadta neki, a legidősebb gyermeknek, a hősi érdemrendet. Az apjának járó kitüntetését, aki egyszerűen porrá égett egy tárna mélyén. Vajon a polgármester emlékszik még rá?

– Nem mindegy? – ismétli nyersen. – Engedjék előre a lányt!

Prim kiborul, és hisztizni kezd. Szorosan átkarol vékony karjával. – Ne, Katniss! Ne! Nem mehetsz el!

– Prim, engedj el! – Ráförmedek, mert kiborít ez az egész, és nem akarok sírni. Amikor ma este a tévé megismétli az aratásokat, mindenki látni fogja a könnyeimet, és könnyű prédának bélyegeznek. Puhánynak. Senkinek nem adom meg ezt az örömet. – Engedj!

Valaki leszedi a hátamról Primet. Megfordulok, és látom, hogy Gale felkapta a földről a húgomat, aki most a karjai közt vergődik. – Indulj, Catnip – mondja Gale, és nagyon küzd, hogy ne remegjen a hangja, aztán elvonszolja Primet arrafelé, ahol anya áll. Megacélozom a szívem, és fellepek a színpadra.

– Éljen, éljen! – áradozik Effie Trinket. – Így kell ezt csinálni a Viadalon! – Nagyon boldog, hogy végre történik valami különleges a körzetében. – Mi a neved?

Nagyot nyelek. – Katniss Everdeen.

– Bármibe lefogadom, hogy a nővére vagy. Nem akarod, hogy az övé legyen a dicsőség, ugye? Rajta, emberek! Köszöntsék hatalmas tapssal ezt

a bátor kiválasztottat – csicsereg Effie Trinket.

A Tizenkettedik Körzet lakóinak javára legyen mondvá, hogy senki sem tapsol. Még azok sem, akik fogadtak a győztesre, akiket már semmi sem érdekel. Talán azért nem tapsolnak, mert ismernek a Zugból, vagy ismerték az apámat, vagy találkoztak már Primmel, akit egyszerűen nem lehet nem szeretni. A tapsvihár elmarad, én pedig mozdulatlanul állok, miközben az emberek a lehető legmerészebb módon fejezik ki egyet nem értésüket. Csendben maradnak. Így adják mindenki tudtára, hogy nem tetszik nekik, ami történik. Hogy nem hajlandóak mindent eltűrni. Hogy ez az egész úgy rossz, ahogy van.

Ekkor valami váratlan történik. Én legalábbis nem számítok rá, mivel a Tizenkettedik Körzet lakói eddig nem sokat törődtek velem. De valami megváltozott, amikor jelentkeztem Prim helyére, és úgy tűnik, fontos lettem nekik. Valaki elkezd, aztán egyre többen csatlakoznak hozzá, míg végül szinte mindenki hozzáérinti a szájához bal kezének három középső ujját, és kinyújtja felém a kezét. A Tizenkettedik Körzet ezen régi szokását manapság már nemigen elevenítik fel, csak temetéseken lehet látni, nagy ritkán. A hála és a csodálat kifejezésére használják, mifelénk így búcsúznak azoktól, akit szeretnek.

Most már alig bírom visszafojtani a könnyeimet, de szerencsére Haymitch épp ezt a pillanatot választja, hogy odatántorogjon hozzám gratulálni. – Nézzék ezt a lányt! Vegyék alaposan szemügyre! – üvölti, és átkarolja a vállamat. Jó erőben van, ahhoz képest, hogy egy roncs. – Imádom! – A leheletéből árad az alkoholszag, és jó ideje nem fürdött már. – Ez a kislány nagyon... – Hirtelen nem jut eszébe, a megfelelő szó. – Bátor! – kiált fel végül diadalittasan. – Bátrabb nálatok! – Elenged, és elindul a színpad széle felé. – Bátrabb nálatok! – üvölt, és egyenesen az egyik kamerába mutat.

Vajon a nézőkhöz intézi a szavait, vagy annyira részeg, hogy a Kapitóliummal gúnyolódik? Sosem derül ki, mert amikor folytatni akarja mondanóját, lezúg a színpadról, és ájultan kinyúlik a földre.

Förtelmes egy alak, de hálás vagyok neki. Amíg ugyanis az összes kamera ráirányul, sikerül kiengedni a torkomból egy elfojtott, halk sóhajt, és sikerül kicsit összeszedni magam. Összekulcsolom a kezem a hátam mögött, és a távolba meredek. Látom a hegyeket, amiket délelőtt mász-

tunk meg Gale-lel. Egy pillanatig arra vágyom... hogy együtt elmeneküljünk a körzetből... elszökjünk az erdőbe... de tudom, hogy helyesen döntöttem, amikor itt maradtam. Különben senki sem jelentkezett volna önkéntesnek Prim helyett, nem igaz?

Haymitchet hordágyra fektetik, és gyorsan eltakarítják a helyszínről, Effie Trinket megpróbálja felpozícionálni a hangulatot. – Micsoda izgalmas nap! – kiáltja csicsergő hangon, miközben a parókáját igazgatja, ami mostanra teljesen lecsúszott jobb oldalra. – De az izgalmaknak még nincs vége! Itt az idő, hogy kisorsoljuk a fiút is! – Effie Trinket szemmel láthatóan nagyon bízik benne, hogy sikerül úrrá lenni ezen az igen kellemetlen helyzeten. Fél kézzel a fejét fogva átletjt a fiúk nevét tartalmazó üveggömbhöz, és gyorsan kihúzza az első keze ügyébe kerülő cetlit. Aztán visszarobog a pódiumhoz, és mielőtt még elkezdenék aggódni Gale-ért, már be is olvassa a kisorsolt fiú nevét: – Peeta Mellark.

Peeta Mellark!

Jaj, ne, gondolom. Ez nem lehet. Ismerős a név, bár még sosem beszéltem a sráccal. Peeta Mellark.

Ma aztán tényleg nincsen szerencsém.

Peeta Mellark elindul a színpad felé. Átlagos magasságú, zömök fiú, piszkosszőke haja a homlokába lóg. Az arcára kiül a pillanat döbbnete, erőt kell vennie magán, hogy legalább látszólag közönyös tudjon maradni, de kék szemében az a fajta rettegés csillog, amit vadászat közben látni a préda tekintetében. Ennek ellenére biztos léptekkel megy fel a színpadra, és elfoglalja a helyét.

Effie Trinket megkérdezi, hogy vannak-e önkéntesek, de senki sem lép ki a sorból. Peeta Mellarknak két bátyja van, találkoztam velük a pékségben, de az egyikük valószínűleg már túl idős, hogy önkéntesnek jelentkezzen, a másik meg kizárt, hogy jelentkezni fog. Ez már csak így megy. A családok többségére még aratáskor sem igazán jellemző az önfeláldozás. Az volt a szokatlan, amit én tettem.

A polgármester ekkor, ahogy minden évben szokta – kötelező lévén – belekezd a hosszú és unalmas Hűtlenségi Egyezménybe, én viszont nem figyelek.

Azon gondolkodom, hogy miért pont Peeta Mellarkot húzták ki. Aztán megpróbálom meggyőzni magam, hogy ennek az égvilágon semmi jelen-

tősége. Peeta Mellark nem a barátom. Még csak nem is a szomszédom. Nem beszélünk egymással. Egyetlenegyszer kerültünk kapcsolatba, évekket ezelőtt. Talán már el is felejtette. Én viszont nem, és tudom, hogy soha nem fogom elfelejteni...

Életem legszörnyűbb időszakában történt. Apa három hónappal azelőtt, januárban halt meg a bányaszerencsétlenségben, emberemlékezet óta nem volt olyan ítéletidő. Az elvesztése felett érzett tompultság helyét a semmiből előrontó fájdalom vette át, ilyenkor összegörnyedtem, a testemet zokogás rázta. *Hol vagy?* üvöltöttem némán. *Hová tűntél?* De persze sosem kaptam választ.

A körzettől kaptunk egy kis segílyt, ami arra volt elég, hogy kihúzzuk a gyász hónapot, míg anya talál valami munkát. Csakhogy anya nem talált semmit. Nem csinált semmit, csak ült a székén, vagy még gyakrabban az ágyában feküdt a takaró alá bújva, és a távolba meredt. Nagy ritkán megmoccant, kikászálódott az ágyból, mintha valami sürgős dolga lenne, de aztán mindig visszaroskadt korábbi mozdulatlanságába. Prim egész álló nap könnyöröghetett neki, úgy tűnt, semmi sem hatja meg.

Nagyon megijedtem. Most már látom, hogy anyát a bánat sötét világa zárta magába, akkor azonban úgy éreztem, hogy nemcsak az apámat veszítettem el, hanem az anyámat is. Tizenegy voltam, Prim meg csak hét, és én lettem a családfő. Nem volt választásom. Bevásároltam a piacon, amennyire tőlem tellett, elkészítettem az ételt, és próbáltam rendben tartani Primet meg magamat. Mert ha kiderül, hogy anya nem tud gondoskodni rólunk, a körzet elvett volna tőle bennünket, és a közösségi otthonba kerülünk. Ismertem ilyen gyerekeket a suliban. A szomorúság, a dühös kezek nyoma az arcukon, a vállukat előregörnyesztő reménytelenség. Nem hagyhattam, hogy Primmel is ez történjen. A drága kis Primmel, aki együtt sírt velem, pedig fogalma sem volt, miért vagyok szomorú, aki kifésülte és befonta anya haját, mielőtt elmentünk a suliba, aki minden este letörölgette apa borotvázó tükrét, mert utálta a szénport, ami mindenre lerakódott a Peremben. A közösségi otthonban eltaposták volna, mint egy bogarat. Így aztán próbáltam titokban tartani, milyen helyzetben vagyunk.

De a pénz elfogyott, bennünket pedig a lassú éhhalál fenyegetett. Nem tudom máshogy megfogalmazni. Azzal biztattam magam, hogy csak

AZ ÉHEZŐK VIADALA

májusig kell kihúzni valahogy, május 8-ig, a tizenkettedik születésnapomig, mert utána már felírathatom a nevemet a tesszeráért, és megkapjuk a gabonát meg az olajat, és lesz mit ennünk. Csakhogy addig még jó pár hét volt hátra. Addigra simán éhen halhattunk volna.

A Tizenkettedik Körzetben sokan éheznek. Mindenki látta az áldozatokat. A munkaképtelen öregeket. A népes családok gyermekeit. A balesetet szenvedett bányászokat. Ahogy vonszolják magukat az utcákon. Aztán egy napon egy mozdulatlan testbe botlasz – egy falnak támaszkodva ülnek, a Réten fekszenek kiterítve –, vagy meghalod a házból kiszűrődő jajveszékelést, aztán hívják a Békeöröket, hogy elszállítsák a holttesteket. Hivatalosan sosem az éhezés a halál oka, hanem influenza, fagy vagy tüdőgyulladás. Ezt a mesét persze senki sem veszi be.

Aznap délután, amikor Peeta Mellarkkal találkoztam, könyörtelenül zuhogott a jégeső. A városban voltam, megpróbáltam eladni Prim babaruháit a közpiacon, de a holmi senkinek sem kellett. Habár apával jó párszor jártam már a Zugban, egyedül mégsem mertem bemerészkedni arra a durva és komor helyre. Apa vadászkabátja átázott az esőben, én pedig csontig átfagytam. Három napja egy falatot sem ettünk, csak forralt vizet ittunk, amit a konyhaszekrény hátuljában talált régi, kiszáradt mentalevéllal ízesítettünk. Amikor a piac bezárt, már annyira reszkettem a hidegtől, hogy véletlenül egy sáros pocsolyába ejtettem a babaruhákat. Nem mertem lehajolni értük, mert attól féltem, hogy elesem, és többé nem tudok felkelni. Meg különben sem kellett senkinek azok a ruhák.

Nem bírtam hazamenni. Otthon volt anya, a halott szemével, meg a húgom, a beesett arcával és kicserepesedett ajkával. Képtelen lettem volna üres kézzel, bármiféle remény nélkül belépni a szobába, ahol füstölve égett az erdőszélről behurcolt nyirkos faágakból rakott tűz, mivel akkor már a szénből is kifogytunk.

Egyszer csak azon kaptam magam, hogy a város tehetősebb lakóit kiszolgáló üzletek mögött húzódó sáros utcán botorkálok. A kereskedők lakásai az üzletek fölött vannak, így aztán lényegében véve a hátsó udvarukban botladoztam. Emlékszem a még bevetetlen virágágyások körvonalára, a karámban ácsorgó kecskékre, meg egy átázott bundájú, kikötött kutyára, ami behúzott nyakkal, szomorúan feküdt a sárban.

A Tizenkettedik Körzetben szigorúan tilos lopni. Halálbüntetés jár érte.

Én mégis arra gondoltam, talán a szemeteskukákban találok valamit, az pedig szabad préda. Csontot a hentes kukájában, vagy rothadt zöldséget a zöldséges kukájában, valamit, amit a családomon kívül senki sem enne már meg. Sajnos azonban a kukákat épp akkor ürítették.

Amikor elmentem a pékség mögött, megcsapta az orromat a friss kenyér illata, de olyan elemi erővel, hogy beleszédültem. A kemencék hátul voltak, a nyitott konyhaajtón kiömlött a lángok aranyszínű ragyogása. Megbabonázva álltam a kiáradó melegben és a fenséges illatban, míg végül az eső, jéghideg ujját végighúzva a hátamon, fel nem riasztott merengésemből. Felemeltem a pékség kukájának fedelét, de a kuka belseje makulátlanul, szívtelenül csupasz volt.

Ekkor valaki dühösen rám kiáltott, és ahogy felnéztem, megláttam a pék feleségét. Azt üvöltötte, hogy hordjam el az irhámot, ha nem akarom, hogy kihívja a Békeőröket, és hogy torkig van azzal, hogy minden suhanc ide jár a Peremből, hogy a kukájában turkáljon. Csúnyán beszélt, és nem tudtam megvédeni magam. Ahogy óvatosan visszatettem a kuka fedelét, és hátrálni kezdtem, észrevettem egy szőke fiút, amint az anyja háta mögül leskelődik. A suliban már láttam. Egy évfolyamba jártunk, de nem tudtam, hogy hívják. Mindig a városi kölykökkel lógott, honnan tudhatam volna a nevét? Az anyja morgolódva ment vissza a pékségbe, de a fiú valószínűleg figyelte, ahogyan visszafordulok, és elindulok az ól mögött, ahol a disznójukat tartották, és nekitámaszkodom egy öreg almafának. Rádöbentem, hogy üres kézzel fogok hazamenni. A térdem megrogyott, és leroskadtam a fa tövébe. Nem bírtam tovább. Túlságosan beteg, gyenge és fáradt voltam, végtelenül fáradt. *Hívják csak a Békeőröket, és vigyenek bennünket a közösségi otthonba, gondoltam. De az lenne a legjobb, ha ebben a pillanatban, itt a zuhogó esőben meghalhatnék.*

Ekkor csörömpölés szűrődött ki a pékség épületéből, a nő kiabálni kezdett, aztán egy csattanást hallottam, és azon töprengtem, vajon mi folyik odabent. Valaki felém caplatott a sárban, és arra gondoltam, *A nő az. Idejön, hogy elkergessen egy bottal.* De nem ő volt. Hanem a fiú. A kezében két hatalmas cipóval, ami minden bizonnyal beleesett a tűzbe, hiszen a héja teljesen megfeketedett.

Az anyja még mindig kiabált: – Add oda a disznónak, te ostoba! Miért is ne? Égett kenyeret úgysem vesz senki.

A fiú épp elkezdte letépni és a vályúba dobálni a kenyér megégett részét, amikor megszólalt a pékség bejárati csengője, és a nő eltűnt az ajtóban, hogy kiszolgálja a vevőt.

A fiú egyetlen pillantást sem vetett rám, én viszont meredt szemmel bámultam. A kenyér miatt, az arcán virító piros nyom miatt. Vajon mivel ütötte meg? A szüleim soha nem emeltek kezét ránk. Ezt el sem tudtam képzelni. A fiú hátrapillantott a pékségre, mintha csak ellenőrizné, hogy tiszta-e a levegő, aztán újra a disznó felé fordult, és odahajította nekem az egyik kenyeret. Az első cipőt rögtön követte a második, aztán a fiú visszacaplatott a pékségbe, és behúzta maga mögött az ajtót.

A két kenyeret bámultam, és alig akartam hinni a szememnek. Csodálatos, sőt ami azt illeti, tökéletes cipók voltak, leszámítva a megégett részeket. Nekem szánta a fiú a cipókat? Egészen biztos. Hiszen odadobta a lábamhoz. Mielőtt bárki észrevehette volna, hogy mi történt, az ingem alá dugtam a kenyeret, szorosán összehúztam magamon a vadászkabátot, és gyorsan odébbálltam. A meleg cipók égtek a bőrömet, de én egyre jobban szorítottam őket, mintha magába az életbe kapaszkodtam volna.

Mire hazaértem, a kenyér kihűlt valamelyest, de a belseje még meleg volt. Amikor az asztalra dobtam a cipót, Prim odakapott, hogy tépjen belőle, de rászóltam, hogy üljön le, anyát is rávettem, hogy jöjjön az asztalhoz, és meleg teát töltöttem mindenkinek. Lekapargattam a megégett részeket, és felszeltem a kenyeret. Szeletenként ettük meg az egész cipót. Finom, tápláló kenyér volt, mazsolával és dióval.

Megszárítottam a ruháimat a tűznél, bebújtam az ágyba, és azonnal mély álomba zuhantam. Csak másnap reggel jutott eszembe, hogy a fiú talán szándékosan égette meg a kenyeret. Bedobta a cipókat a tűzbe, pedig tudta, hogy büntetést kap érte, és kihozta nekem. De aztán elhessegettem a gondolatot. Biztosan véletlen volt. Mégis miért tette volna? Még csak nem is ismert. Ezzel együtt már az is hatalmas jótettnek számított, hogy odahajította nekem a kenyeret, pedig ha rajtakapják, egészen biztos, hogy óriási verést kap. Nem találtam magyarázatot arra, amit tett.

Reggelire ettünk néhány szelet kenyeret, aztán elindultunk a suliba. Mintha egyetlen éjszaka alatt kitavaszkodott volna. A levegő langyos és friss volt. Az égen bodros felhők úsztak. A sulis aulájában elment mellettem a fiú, arca csúnyán feldagadt, szeme körül hatalmas monokli éktelenkedett.

A barátaival beszélgetett, nem vett rólam tudomást. De amikor délután hazafelé indultunk Primmel, észrevettem, hogy a fiú engem bámul az iskolaudvar túlsó végéből. Egy pillanatra összenéztünk, aztán elfordult. Zavarosan lesütöttem a szemem, és ekkor megláttam az év első pityangját. Megszólalt egy harang a fejemben. Eszembe jutottak az órák, amiket apával töltöttünk az erdőt járva, és tudtam, hogyan fogunk életben maradni.

A fejemben mind a mai napig összekapcsolódik az a fiú, Peeta Mellark, a kenyér, ami reményt adott, és a pityang, ami arra emlékeztetett, hogy nincs megpecsételve a sorsom. Azóta nemegyszer előfordult, hogy Peeta Mellark engem nézett az aulában, de amikor észrevettem, gyorsan elkapta a tekintetét. Úgy érzem, az adósa vagyok, pedig utálok tartozni. Talán, ha megköszöntem volna neki, nem érezném ilyen kellemetlennek a helyzetet. Párszor eszembe jutott, hogy megteszem, de valahogy nem adódott megfelelő alkalom. Most pedig már nem is fog. Mert bedobnak bennünket egy arénába, ahol élethalálharcot fogunk vívni egymással. Mégis, hogyan köszönjem meg neki egy ilyen helyzetben? Nem tűnne igazán őszintének a hálám, miközben azon mesterkednék, hogy elvágjam a torkát.

A polgármester befejezi a Hűtlenségi Egyezményt, és int Peetának meg nekem, hogy fogjunk kezét. Peeta keze tömör és meleg, mint a cipők, amiket adott. Mélyen a szemembe néz, aztán biztatóan megszorítja a kezem, legalábbis nekem úgy tűnik. De lehet, hogy görcs állt bele.

A tömeg felé fordulunk, és ebben a pillanatban felhangzik Panem himnusza.

Á, mindegy, gondolom. Huszonnégyen leszünk. Elég nagy az esélye, hogy valaki megöli, mielőtt nekem kellene.

Persze mostanában nem nagyon lehet bízni a szerencsében.